

Perfil

LUCÍA LIJTMAER

L'artista Daniel García Andújar em cita al seu estudi, un espai diàfan, clar i tranquil al carrer Bergara, on es respira producció per totes les cantonades. Un parell de col·laboradors treballen en silenci mentre García Andújar em mostra fullets i llibres dels seus últims projectes. Bremen, Seül, Noruega i el pavelló català de la Biennial de Venècia figuren en el seu impressionant currículum només de l'últim any.

L'últim treball de García Andújar, *Objetos de deseo*, presentat a l'exposició col·lectiva *Barcelona-València-Palma*, ha tingut molta repercussió. L'artista mostra, entre altres peces, un palauet-maqueta de la casa de Fèlix Millet fet amb bitllets de 100 i 500 euros, o l'escombreta del vàter del palauet de Jaume Matas. "Mai saps quin serà el nivell d'interpretació de la gent, perquè l'art sembla contenir un llenguatge molt específic de l'obra", diu, una mica sorprès davant la reacció de la premsa. "En el fons es tracta d'una reflexió entorn a la vida i a la riquesa. La meua intenció era retratar com Espanya va passar a formar part d'un club de nous rics i com un clan de corruptes roba per coses molt superficials, la qual cosa és gairebé còmica", apunta.

Però és *Archivo Postcapital 1989-2001* el que centra ara la completa atenció de García Andújar. El projecte, que va començar a La Virreina, s'ha convertit ja en una sèrie d'intervencions que formen part d'un enorme arxiu que l'han portat a recórrer tot el món. El projecte cobreix des de "l'any de les caigudes del mur de Berlín i els fets de Tiananmen, com una involució intel·lectual", explica, el 2001, amb la caiguda de les Torres Bessones. Entre aquestes dues dates, García Andújar situa el pas de l'economia de producció a l'economia d'informació, que ell ha radiografiat per mostrar les transformacions socials i polítiques a través de la compilació de més de 250.000 documents d'internet, que inclouen vídeos, àudios i publicacions. "Vivim en un procés de digitalització que ha començat, però no ha acabat. Hem passat de visitar un arxiu a viure-hi a dins", explica.

ART

L'arxivista de les ciutats del futur

L'artista Daniel García Andújar analitza els efectes de la digitalització en la manera de percebre la realitat

Daniel García Andújar, assegut al seu estudi del carrer Bergara, al centre de Barcelona. MARÍA ÀNGELES TORRES

Google Earth fa que els nens vegin les fronteres d'una altra manera

El 'model Barcelona' està superat. «És una ciutat molt manipulada»

L'interès de García Andújar per glossar i interpretar les transformacions mundials l'ha portat a estudiar el mapatge d'última generació. "Google Earth forma part de les noves cartografies, és un nou mapa polític", explica. "Ara un nen pot veure les fronteres d'una altra manera i on viuen els seus companys, i pot examinar com és casa seva". Arran d'això, reflexiona: "Els canvis en els darrers anys s'han produït extremadament ràpid. Hem perdut l'espai públic".

Tenint en compte que García Andújar té com a base d'operacions Barcelona, la seva visió de la gestió d'espai urbà local és afilada: "L'anomenat *model Barcelona* és molt sofisticat, de fet s'estudia arreu del món. És una ciutat molt dissenyada, molt manipulada".

Però és un model ja superat. Hi ha les noves ciutats *postcapital*, que "estan sent creades pels nous déus del moment: els arquitectes". Aquestes megalòpolis, com Seül, per exemple, "tenen zones dissenyades per allotjar fins a tres milions d'habitants, amb les seves zones d'oci i les seves barres". Cap aquí dirigeix el seu interès ara. Promet, la cosa. *

PER CONTACTAR AMB L'AUTORA:
lucia.lijtmaer@gmail.com

→ DETALLS

> L'EXPOSICIÓ
> 'BARCELONA-VALÈNCIA-PALMA'
Fins al 12 de setembre al Centre de Cultura Contemporània.

ARXIU POSTCAPITAL
'Archivo Postcapital 1989-2001'
està inscrit en la plataforma de creació Technologies to the People Foundation creada el 1996. Andújar en forma part.

L'estiu és temps de para-sols.

*para-sol

ESTIU DE PARAULES

RUDOLF ORTEGA

El terme no enganya ningú, més descriptiu impossible per remetre a l'estri de barnilles plegable que pobla les platges. Així com la paraula equivalent del castellà es fixa en el resultat del giny, en allò que produeix -i d'aquí obtenen la *sombrilla*-, el català detalla exactament l'acció que fa l'element, que no és altra cosa que interposar-se entre nosaltres i l'astre rei quan ens estem una bona estona a la sorra. Bé, en català també tenim l'*ombrel·la* (etimològicament, ombra petita), que fet i fet funciona de la mateixa manera, tot i que s'aplica més aviat a para-sols petits, d'aquells d'abans de dona i que de vegades també veiem empunyats per turistes, ignorants que aquí ningú es protegeix del sol així. És important doncs no descuidar-se el para-sol si vas a la platja, i ho és també no descuidar-se el guionet entre els dos elements del compost en escriure el mot. No posarlo, i per tant escriure *parasol*, *parassol* o *para sol*, és una falta. En els mots compostos formats per dues paraules que s'enganxen (no és el cas, per tant, dels compostos formats per un prefix) sempre escrivim el guionet si el segon element comença per s, r o x. Per això *para-sol* i *para-xocs* duen guionet, però no *parallamps* ni *parabrisa*. *

Aquest estiu volem anar de vacances amb tu. Avisat'ns si no ens trobes.

Lector, si no has trobat Públic al teu lloc de vacances, o tu, venedor, si se t'ha acabat, sisplau truca al 902 012 031*.

Públic millora amb tu.

* De dilluns a divendres de 10:00h a 14:00h

Atenció al Lector:
902 012 031 **Públic**
www.public.es

